

1. Szám.

VÉNY.

MEG-
K.

XXXV.
an közölt
sét még
ts Irén és
Károly,
Dörögdi

árnyast ;
etmarad-
z abécze

ez.

eledvén,
maz elő-
jár, szí-
b meg-
e fenn-

40 kr.

60 kr.

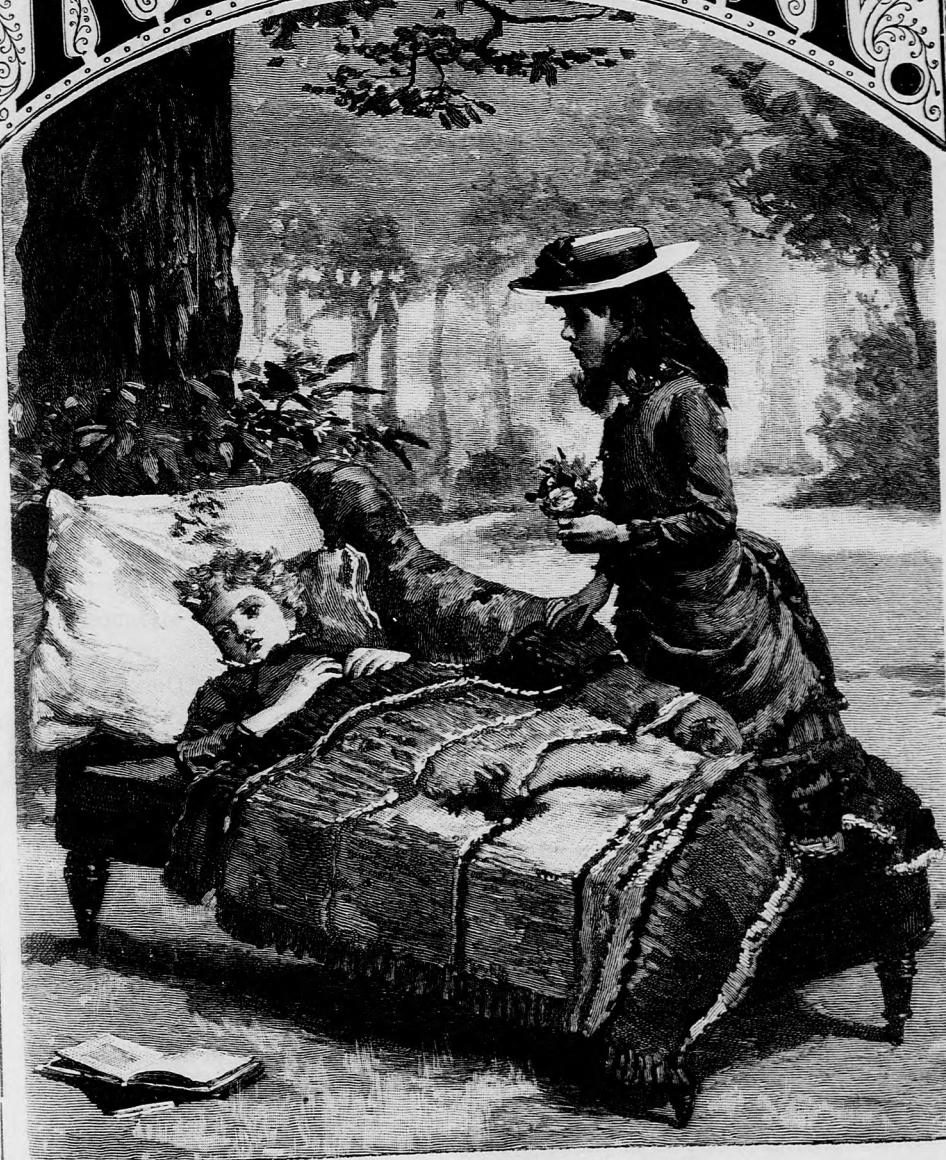
60 kr.

ildésere
haszná-
Buda-
m-épü-

tala.

m épület.
n.

KISIRAP

A MI BETEGÜNK. (Lásd a 238. lapon.)

XXXV. kötet, 15. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon,

1888. október 7-én.

AZ ERDÉSZLAK VENDÉGEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

SZOBÁBÓL valami kis hang halatszott, mintha Imrike nevetett volna. De amint oda néztek, látták, hogy Imrike nyugodtan fekszik és mélyen alszik. Lefeküdtek ők is és mihamar elaludtak.

Másnap reggel legelőször is azzal jöttek tisztába, mikép osszák be a napot. Kirakták a könyveiket, egész nagy csomót, a néni szinte megijedt. De éppen ezt akarták. Hadd lássa, hogy nem akármi vendégei vannak, hanem fiatal tudósok, akik tudománnyal foglalkoznak, még mikor nem kénytelenek is vele. Persze, Janika már rég kint bolyong, mert ő még nem törekszik igazán arra, hogy tudjon valamit. De a néni csóválta egy kicsit a fejét s mosolyogva mondá:

— Szép, szép és nagyon helyes, hogy egy kicsit itt is forgatjátok a könyvet, de minden a maga helyén és idején helyes. A könyvekből is lehet tudományt szerezni, de lehet ám a természetből is, most pedig erre volna alkalmatok.

A néni különben rájok hagyta, hogy töltsék idejüket, a hogy akarják. Az igazat megvallva, nem volt nekik szándékuk valami sokat búvárkodni a könyvekben, s alig hogy a néni kiment, Béla már az ablakhoz lépett, hogy szétnézzen. Alig pillantott ki, rémülten kiáltott fel. Elek oda szaladt, ő is meghökkenve bámult ki az erdő felé.

Rettenetes volt, amit láttak.

Nem messze a háztól egy árnyas fa alatt ült Imrike és nagy buzgalommal

faragott egy lapdaverőt. Ugy elmerült a munkájába, hogy föl sem tekintett és nem látta, mi közeledik az erdő felől, lassu léptekkel, fürkésző, villogó tekintettel. De Béla és Elek annál jobban látták.

— Farkas! szólt Elek halkán és remegő hangon.

— Igen, farkas! erősíté Béla. És egyenesen Imrikének tart. . . ő pedig nem látja. Kiáltunk rá!

— Az nem jó volna. Ha felugrik és futni kezd, a fenevad rögtön megrohanja és széttépi.

— De így is rátalál. És mi innen nézni fogjuk, hogy tépi szét!

— Az szégyen volna reánk. Nem, azt nem tűrhetjük. Meg kell mentenünk Imrikét. Gyorsan! A tornáczon az imént láttam egy nagy fejszét, én azt kapom fel, te pedig szaladj a konyhába és hozzál egy nagy konyhakést. Így neki mehetünk két oldalról, megmentjük a szerencsétlen Imrikét.

A néni és az öreg Dorka nagyot bámultak, amint a két fiut rohanni látták a gyilkos szerszámokkal. Kérdezték, mit akarnak, de azok nem feleltek, csak rohantak hanyatt-homlok ki a kapun. Pár pillanat alatt kint voltak s megkerülték a házat. De ott aztán ugyancsak ámulva álltak meg.

Imrike még mindig ott ült a fa alatt, de abba hagyta a faragsálást és a farkas felé nézett, még pedig egészen nyugodtan. A farkas is nyugodtan állt, de még valaki állt mellette és fogva tartotta a nyakánál. Ez a valaki pedig egy kis leányka volt, alig nyolcz-kilencz éves. Ha nem boszorkány, hát bizonyosan valami rablóvezér

leánya. Olvastak Elek és Béla már olyan históriát, hogy az erdőben tanyázó rablók megszelidítettek és hasznukra fordítottak ilyen fenevadat. Persze, az az együgyű Imrike ezt nem tudja.

Az már bizonyos, hogy Imrike efféle rére nem is gondolt, mert egészen nyugodtan maradt a helyén, sőt még oda-szólt a leánykának:

— Jer csak ide, megmutatom, milyen szép lapdaverőt faragtam.

A leányka a fejét rázta és négylábu társára mutatott, mely veszedelmesen visorgatta a fogait.

— Nem lehet. Vigyázni kell rá.

— Mit? Hát olyan mérges jószág lett?

— Nem a! De az idegeneket és a tolvajokat nem szereti.

— Hiszen nincs itt senki idegen, sem tolvaj.

A leányka oda mutatott Elek és Béla felé. Imrike odanézett és látta, amint habozva és csodálkozva állnak ott.

— Jertek bátran közelebb! kiáltá feléjük. Nem bánt ez az állat senkit, mikor Boriska vele van és parancsol neki.

Boriska erősen meghuzta az állat fülét s rákiált:

— Csöndesen, ne morogj! Nincs itt tolvaj, azok ott az ifiurak a szomszédból, azok nem lopnak.

Elek és Béla máskor ugyancsak fölpattantak volna, hogy az az együgyű kis leány ilyen formán mer róluk beszélni; de most csak arra ügyeltek, hogy a veszedelmes állat a kis leány intésére hirtelen milyen szelid lett és hogy csóválta a farkát.

Kézben tartva a fejszét, konyhakést, ovatosan ugyan, de közelebb mentek.

— Meg van jól szelidítve? kérde Elek.

— Szelidítve? szólt Imrike nevetve. Csak nem hiszitek, hogy valami ragadozó fenevad? Produkáltasd, Boriska, mit tud. Mutasd meg nekik, mennyire megszelidítetted.

Boriska egy csöppet sem kérette magát, hanem fölkapott a földről egy száraz ágat és messzire eldobta, aztán az állatra ráparancsolt:

— Hozd vissza!

A hatalmas állat néhány nagy ugrással elérte az ágat, szájába fogta és visszahozta. Ekkor Boriska jó magasra tartotta az ágat és újra parancsolá:

— Ugorj! Egy-kettő!

A veszedelmes állat keresztül ugrott az ágon kétszer-háromszor is. Végre még le kellett feküdnie s a kis leány reá ült, mint valami kényelmes pamlagra.

— Ez csakugyan szép! Nem hittem volna, hogy ennyire meg lehessen szelidíteni, mondá Elek.

— Igazán, akár a városban is mutogathatnád, toldá meg Béla. Még czirkuszban sem látni ilyen szelid farkast.

Boriska nagyot bámult, Imrike még nagyobbat nevetett.

— Most már értem, mért jöttetek késsel, fejszével! Hahaha! Azt hiszitek, hogy ez farkas! Hallod-e Boriska? A te hűséges Bundásod farkas!

A kis leány is nagyot kaczagott s a kétbátorés tudós diák kissé megzavarodott. Hát nem farkas, hanem kutya! Az igaz, hogy farkas-eb, nagyon hasonló a vesze-

delmes ordashoz, nem is láttak még ilyet soha, ámbár olvasni olvasták, hogy van ilyen is. De biz a nagy tudományuk ezáltal nem volt elég, még a kis Imrike is nevetett rajtok, Boriska pedig vigan mondá:

— Bizonyosan nem láttak még eleven farkast, sem ilyen kutyát, mint az én Bundásom. De az bizonyos, hogy nem ijed meg akár a farkastól sem; ha velem van, nem félek senkitől és semmitől. Hanem Bundástól sem kell félni senkinek. A kivel én beszélek, azt ő nem bántja.

Csakugyan, mióta Elek és Béla barátságosan beszélgettek Boriskával, a hatalmas Bundás szintén egészen barátságosan járt-kelt körülöttük, mintha jó barátjainak fogadta volna. Elek és Béla eléggé okosak voltak, hogy most már maguk is nevettek furcsa tévedésükön és az egész kis társaság nagyon jókedvű lett. Mivel pedig együtt voltak és jókedvűek voltak, hát mindjárt együtt is maradtak és neki fogtak a játéknak, melyben a hűséges Bundás is részt vett. Nem jutott eszébe sem Eleknek, sem Bélának, hogy ott bent a szobában várják a könyvek, melyeket nagy fontoskodva raktak ki. Olyan vigan eljátszadoztak, szaladgáltak, lapdázta, hogy csak akkor hagyták abba, mikor az öreg Dorka kijött utánok, hogy jöjjenek haza ebédelni.

Bundásnak az öreg Dorka régi jó ismerőse volt s a kutya hizelkedve ment az öreg nőhöz kitől már sok jó konczot kapott.

— Lám, Dorka nem fél a farkastól, mondá Gyurika.

— Miféle farkastól? Hol van farkas? kérdé Dorka.

El kellett mondani az egész históriát, hogy jártak Elek és Béla s a tévedésen Dorka is nevetett. De nem nevetett sokáig, mert eszébe jutott, hogy hisz ő maga is ijedős öreg asszony és akárhányszor félt már olyankor, mikor semmi oka sem volt rá. Aztán nem is találta olyan egész nevetni valónak a dolgot, hanem így szólt:

— Nem egészen tréfa az. Ha jól meggondolom, még nagyon szép, amit az ifiurak tettek. Azt hitték, hogy farkas és mégis kirohantak, hogy szembe szálljanak vele és megvédjék Imrikét. Bizony nem ártana, ha mindig volnának a háznál ilyen bátor vitézek, akkor nem is merészelné senki ránk törni, mint azon a borzasztó éjszakán... Ju! Soha sem felejttem el.

Elek és Béla nagyot néztek s Elek mohón kérdé:

— Mit? Talán rablók törtek be a nénihez?

— De be ám! Még pedig éjszaka és épen olyankor, mikor egyes-egyedül volt otthon.

— És bántották is? Meg akarták gyilkolni?

— Már azt nem tudom, akarták-e, de nem jutottak hozzá, sőt még ők jártak pórul. Kevésbe mult, hogy a néni nem ölt embert. Mert szörnyű módon bátor asszony ám és úgy tud löni, akár a legjobb vadász. De azóta mégsem próbálta többé, még a puskát sem szereti látni. Föl is vittük a padlásra, most is ott van.

Elek és Béla önkéntelenül a ház födelére néztek, aztán valami titkos pil-

lantást váltottak egymással, mintha mind a ketten ugyan-egyet gondoltak volna, még pedig nagyon kedvökre valót. Az öreg Dorka nem látta ezt s már megindult visszasa a ház felé; de Imrike oda sugott Boriskának:

— Fogadni mernék, hogy Elek és Béla addig fognak mesterkedni, míg a kézökbe kapják azt a puskát.

A két vitéz és tudós testvér még többet szeretett volna hallani arról a rabló betörésről, de az öreg Dorka nem akart többet mondani.

— Régen volt már az... aztán meg tulajdonképen nem is szabad arról beszélnem. Valahogy el ne árulják a nének, hogy említettem... nagyon tiltotta, hogy erről beszéljek. Hát iszen nem is beszé-

LAPDA JÁTÉK. (Lásd a 239. lapon.)

lek, ámbár úgy van biz az mégis... csak legalább éjszaka ne volnánk úgy elhagyatva... de az a János szomszéd is sokszor egész éjjel az erdőben bolyong.

— Oh, én nem félek, mondá Boriska. Itt a Bundás, megbirkózik az három rablóval is. Aztán nincs is itt rabló, mondta az édes apám.

Az öreg Dorka még dörmögött valamit, hogy gyerek az effélét nem érti s

Elek és Béia biczentettek a fejökkel, hogy biz az úgy van, afféle kis leány nem értheti az ilyen komoly dolgot; de ők értik. Csakhogy most már tudják, mit fognak tenni.

Meg is tették. Senki sem gyanította, miben török a fejüket és egy szép napon mért látszanak olyan nagyon elégedetteknek. Hogy Imrike sejtette-é, nem tudom, de nem igen látszott. Legalább nem

igen törődött vele, hogy Elek és Béla egy ideig minduntalan találtak valami kifogást és nem mentek vele az erdőbe eprézni, fára mászni, mókust lesni, hanem a házban maradtak. A házban szabadon jártak-keltek a merre akartak, pinczétől a padlásig. Jártak is mindenfelé. És ha valaki figyelt volna, észre veheti vala, hogy egy este Elek nagy hirtelen betesz valamit a ruhaszekrénybe és becsukja a szekrény ajtaját, a kulcsot pedig zsebre dugja. Pedig a szekrény rendesen nyitva szokott állani.

— No ez szerencsésen sikerült, mondá Elek diadalmasan.

— Az ám, szólt Béla. De mit ér a puszka, ha nincs megtöltve?

— Majd kigondolunk valamit, hogy megtölthessük.

Ettől fogva meg az a kissé feltűnő dolog történt, hogy a két testvér nagyon kedvében járt Boriskának. Minduntalan félre hivogatták és beszélgettek vele. A kis leány nem gyanított semmit, mikor Elek egyszer, mintha csak véletlenül jutott volna eszébe, azt kérde Boriskától, van-e az apjának puskája?

— Hogyne volna? A nélkül nem indul soha az erdőbe.

— Aztán meg is tölti?

— Természetesen. Már én is tudom, hogy kell a puskát megtölteni.

— Igazán? Az nagyon érdekes. Én még sohasem láttam. Szeretnék egyszer igazi golyót és puskaport látni.

— Oh, nálunk van elég. Ott van a fiókban. Majd ha egyszer bejönnek hozzánk, megmutatom.

(Vége következik.)

FURCSA VILÁG

vagy

Vad Laczi kalandjai szárazon és vizen, légben, égben és mindenféleképpen.

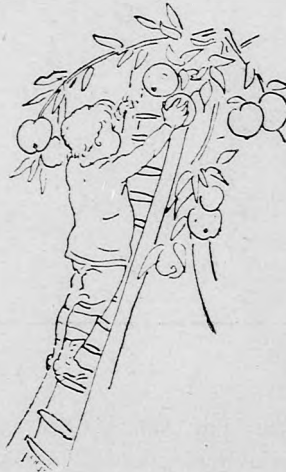
— Mesés história számos képpel. —

(Folytatás.)

APASZKODOTT, sokáig kapaszkodott Laczi a létrán fölfelé, de csak nem jutott el sehová. Csakhogy nem olyan legény volt ő, a ki vissza térjen, ha egyszer valahova megindult.

— Még ilyen hosszú létrán nem jártam, az bizonyos; gondolá. Még a szomszéd árendás nagy boglyája mellett sincs ilyen, pedig ugyancsak sikoltoztak, mikor annak a tetejére fölmásztam.

Biz ez sokkal magasabb volt. Laczi már szinte bele izzadt, de abba nem hagyta a kapaszkodást. Levetette a kabátját és ledobta.

— Majd megtalálom, ha lemegyek. Csak már azt tudnám, hová jutok. Soha ilyen hosszú létrát. Még csak azt sem látni, mihez van hozzá támasztva.

Ez azonban csak annál makacsabbá tette. Ha már ennyit kapaszkodott, nem tette hiába. Ment tehát tovább és tovább s egyszerre nagy öröme eljutott a létra végére.

— No, ez derék! Almafához van támasztva. Ez ugyan derék egy magas fa, mondhatom. Hanem épen jó nekem, éhes is vagyok, szomjas is, pompás lesz ebből az almából ozsonnálni.

Csöppet sem habozott, nem is gondolt arra, hogy szabad-e? Nem most először szakított ő már almát olyan fáról, melyre nem lett volna szabad fölmászni.

— Marad itt még elég. Egy vagy kettő ide-oda, észre sem veszi a gazdája.

De nem is került rá a sor, hogy kettőt szakítson le. Amint az elsőt letépte, s gyönyörködve nézte, hogy milyen szép és milyen jó lesz, meglepetve tapasztalta, hogy nagyon nehéz.

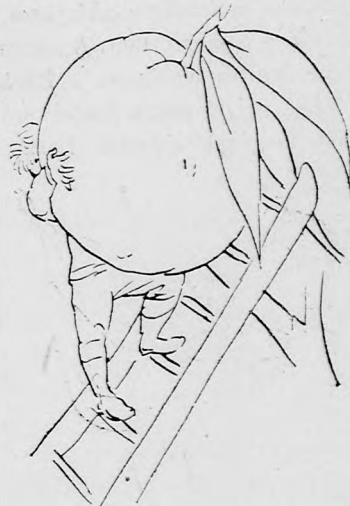
— Beteszem a zsebembe és még egyet szakítok, gondolá.

De az alma nem fért a zsebébe s amint újra fölemelte, már alig bírta a félkezével. És még jóformán rá sem nézett, már akkora volt, mint egy nagy görög dinnye. Ez már szinte sok volt a jóból még Laczinak is, pedig ő nem egykönnyen ijedt meg a nagy almától. De ettől bizony megijedhetett volna. Mert a mint tartogatta, nézegette, az alma egyre nőtt, mind nagyobbra nőtt, úgy, hogy már két kézre kellett fogni.

— Annál jobb, gondolá Laczi. Legalább beérem egy darabbal. Leviszem és ott lent kényelmesen megeszem.

De a levitel nem volt olyan könnyű, mint gondolta. A mint lefelé lépegetett,

az alma folytonosan nőtt és utoljára már olyan nagyra nőtt, hogy Laczi ölben is alig bírta vinni.

— Jól van jól, csak növekedjél, azért sem ijedek meg és nem eresztlek el.

Ezt a vitéz fogadást nehéz volt megtartani. Mert az alma csakugyan nőtt, úgy hogy Laczi már két kézzel sem bírta átfogni. És olyan nehéz lett, hogy már tartani sem bírta.

— Azért mégis leviszem. Ha leejtem, szétlocssan, semmi hasznát sem vehetem. Pedig meg akarom kóstolni.

Mivel másképp már nem bírta, tehát odatámasztotta a létrához és lassanként gurította maga után lefelé, mint a mikor hordót eresztenek le a magasról. Csakhogy az óriás alma gyorsabban akart gurulni mint a hogy Laczi lépegetett. És roppant súlyával úgy nyomta-tolta Laczit, hogy ez már alig-alig birt megállni a lépcső fokon.

— Ejnye bizony, még leesem. Ez nem volna mulatságos ilyen magasból, kivált ha kemény földre pottyanak.

Akár volt mulatságos, akár nem, de biz az utoljára is megtörtént. A rengeteg alma megbillent és lecsúszott a létráról, zuhant lefelé. Mivel pedig Laczi erősen fogta, hát magával rántotta Laczit is.

Mi tagadás benne, Laczi megszepepent egy kissé. De ez nem sokáig tartott. Az óriási alma olyan óriásivá nőtt, hogy Laczi egészen kényelmesen reá fekkhetett.

— Ha már így van, hát ezt sem bánom. Repülünk egy kicsit, ezt még ugysem próbáltam. Legalább ha földre érünk, az alma lesz alól és nem töröm össze a lábamat.

Röpült tehát az almán, még pedig ugyancsak sokáig. A fát, melyről az almát szakította, már rég nem látta és lefelé is hiába kandikált, nem látott semmit.

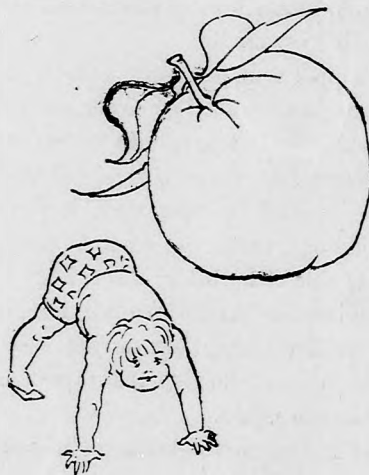
— Bánom is én! Valahová majd csak leérünk. Azt mondják, az alma nem esik messze a fájától, hát ennek is csak le kell érnie egyszer a fa alá.

És végre nagysokára csakugyan leért. Laczi már szinte kábult volt a repüléstől,

de egyszerre azt érezte, hogy almája nagyot zökken és őt mint valami gummi lapdát földobja.

— No, csakhogy megérkeztünk!

A zuhanásban Laczi nagy mester volt. A mint a hirtelen nagy ütődéstől felzökkent, rögtön arra gondolt, hogy mind-

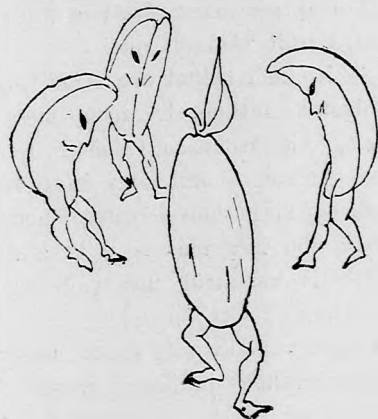

járt lefelé is fog esni, készülni kell, hogy ügyesen érjen a földre. Ebben nem is volt hiba, mert szépen négykézláb ért a földre, mint a macska. Nem tört el se keze se lába, csak egy kicsit zúgott a feje és hamarosan nem is tudott megmozdulni. Ez azonban nem tartott sokáig, szokva volt ő hozzá, hogy mindenféle veszedelmes kapaszkodásnál lebukjék. Egy kis idő múlva tehát össze szedte magát és talpra állt.

— Most előveszem a bicskámát és hozzá látok az almához.

De amint szétnézett az alma után, már megint valami furcsát látott.

Nem kellett bicska az almának, szétvált az magától négy részre.

Szét ám, de Laczi ugyancsak ámult, hogy milyen négy részre. Nem feküdtek azok ott a földön, mint tisztességes fertály almához illik, hanem talpra ugrottak és épen nagyon udvariasan hajlongtak egymás előtt, mintha mindegyik azt mondaná:

— Örvendek, hogy szerencsém van önöket látni.

Erre aztán Laczi is megszólalt:

— Nagyon derék! Ha szabad kérdezni, kedves fertályalma uraimék, mit csinálnak?

— Várjuk a gazdáinkat.

— És kik azok?

— Mindegyőnké más világrészbeli.

Az enyém az, a ki Európából való ember.

— No, ha csak az kell, akkor itt vagyok én, mondá Laczi.

És hóna alá csapta az egyik fertályalmát, aztán odább sietett. De mégis kíváncsi volt, mi lesz a többiből? Hátha

nem jön el a gazdájok? akkor talán neki maradna a többi is.

Vissza fordult tehát, hogy lesbe álljon és ha lehet, elcsipjen még egy vagy két fertály almát. De biz ebben a számításában csalódott, mert alighogy megfordult, már látta, hogy jön az egyik fertálygazdája, még pedig nem is gyalog, hanem teveháton, mint a hogy az arab sivatagon szokás utazni. Gyönyörű szép nő ült a teve

hátán és pálmalevéllal legyezte magát. A mint oda ért az almához, a teve letérdelt, hogy urnője kényelmesen fölvehesse a csemegéjét. Laczi sehogysem akarta elhinni, a mit látott. Félig gúnyosan kérde:

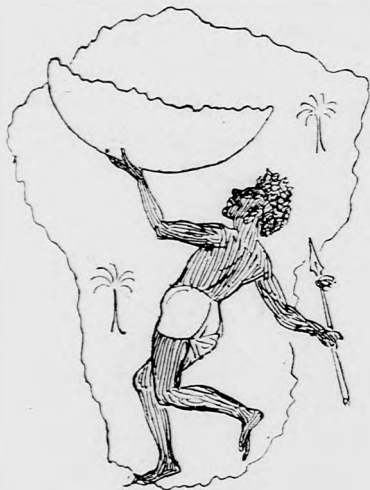
— Szép nénike, honnan jött és mit keres itt?

— Bizony messziről. Én vagyok Azsia és eljöttem a rézemért a Fura-világ almájából.

— Ejnye bizony nagyon éhes lehet, hogy egy fertály almáért olyan nagy világot bejár.

— Majd jön még más is, még pedig gyalog és még messzebről, ami még nagyobb dolog.

Alig hogy ezt kimondta, fenyegető üvöltés hallatszott. Laczi meglepetve fordult hátra és bizony majd megijedt, mert gyors léptekkel közeledett valaki, a ki ha nem az eleven ördög volt, hát akkor bizo-

nyosan eleven szerencsen. Egészen fekete volt, a haja boglyas; kezében pedig kurta dárdát tartott, mellyel veszedelmesen hadonázott.

— Hol az én porcióm? kiáltá. Jaj annak, a ki hozzá mer nyulni.

Nem nyul itt senki a máséhoz, szólt Laczi merészen. De ha szabad kérdenem, kihez van szerencsénk és mit keres?

— Nem látod, hogy én a fekete Afrika vagyok? Itt vár a fertály almám, szerencséd, hogy kezembe nem vetted.

Fölkapta a maga részét és széles jó kedvvel ugrált, tánczolt vele.

— No, már nektek sem lehet valami jó dolgok otthon, ha ilyen messzire eljössz egy kis ozsonnára valóért.

— Az még semmi, hogy én eljöttem, mert én egy kis kerülővel gyalog jöhöttem. De majd jön még más is, a ki a nagy tengeren is keresztül uszott és mégis eljött. Ahun a! Ott jön ni!

Csakugyan jött még valaki, még pedig egy vörösbőrű indiánus. Ennek rézvörös volt az arca, tollak voltak a hajába tűzve, a ruhája pedig furesa összevisszaság volt, mint ahogy az ilyen vadembereké szokott lenni, a kik felöltik, amit kezökbe kapnak. A vörösbőrű nem

szólt semmit, hanem fölkapta a maga porcióját és mindjárt bele harapott.

— Nagyon jó, mondá.

Erre Laczinak is újra fölébredt az étvágya.

— No ha jó, akkor lássunk hozzá. Magam is éhes vagyok, pedig nem jöttem olyan messziről, mint ti. Csakhogy én magasabban jártam, és tulajdonképen köszönettel tartoztok nekem, mert én szerezttem meg a számotokra ezt a jó csemeget.

— Meg is köszönjük, szólt a szerecsen. Megmutatjuk, hogy örvendünk, vigan vagyunk. Tánczolunk veled egy nagyot.

— Köszönöm, majd később. Előbb együnk.

— Oh nem! Először tánczolunk, aztán lakomázunk, kiálták mindnyájan.

Hiába szabódott Laczi, közre fogták és tánczra kerekedtek vele. Ugy forogtak,

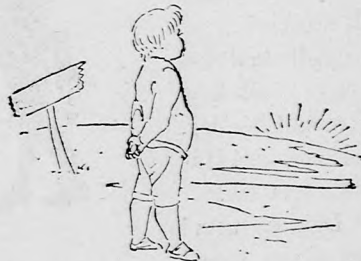

ugy ugráltak, hogy Laczinak mihamar a feje is szédült bele. Szeretett volna megállani, de nem lehetett, mert amazok úgy forogtak vele, mint az ördög motollája.

— No, most már elég! kiáltá Laczi mérgesen.

De azok nem hederitettek a szavára, csak keringtek tovább és úgy látszott, nagy gyönyörűségük telt a multságban. Szegény Laczi már alig bírta emelni a lábát, végre pedig egészen elszédült és azon vette magát észre, hogy kábultan terül el a földön.

Pihenésre volt szüksége s jó ideig nem mozdult. Mikor végre föltápázkodott, már nem látott semmit. Eltűntek tánczos társai s elvitték az ő fertály almáját is. Már ez csak hálátlanság volt és Laczi mérgesen utánok iramodott. Egyszerre azonban meg kellett állapodnia, mert egy táblát pillantott meg, melyre ez volt felírva: »Itt a világ vége.«

— Most már csakugyan nem mehetek tovább, gondolá Laczi. Ha azok tolvajok kifutottak a világból, ők lássák, hová jutnak. Én most már haza felé fordulok. Csak tudnám, merre induljak.

Szétnézett ott a világ végén, de nem tudhatta, merre induljon.

Végre azonban mégis megindult, mert ott csak nem maradhatott örökre.

Valahová majd csak eljut, a hol jobb lesz, mint a világ végén.

(Folytatása következik.)

EGY ALMA ÉS SOK ALMA.

— Kicsi beszélyke két képpel. —

gy mosolygott Danikának a képe, hogy a nagy gyönyörűségtől még pirosabb volt, mint az a szép alma, melyet a kezében tartott.

Tartotta, de bele is harapott és olyan nagyon jó volt, hogy még el is dicsekedett vele, amint szembe jött Janika.

— Neked nincs ilyen jó almád, ugy-e?

Janikának bizony nem volt sem ilyen sem amolyan, mert ő nagyon szegény fiu volt. Pedig ő is szeretne ám az almát, kivált a bőrízűt.

— Adhatnál belőle egy kicsit kóstolni; mondá kérőleg.

— No persze! Magannak sem sok.

— Dehogyan nem! Hiszen olyan nagy! Nézd, itt a késem, vágj le egy darabkát, csak éppen hogy megkóstoljam. Már olyan rég nem ettem almát.

— Ebből ugyan nem eszel, mert én ugyan nem adok.

— Igazán nem adsz?

— Nem én, ha százszor kérded is.

— Az ugyan nem szép. Maradna azért még neked is elég. Hanem torkos és önző vagy!

— Bánom is én, akármit beszélsz. De az almából nem adok.

Janika nem kérte tovább, hanem odább ment. De amint lassacskán ment és mendegélt, búsan felsóhajtott:

— Jaj, csak egyszer kaphatnék valahol ilyen jó gyümölcsöt! Milyen boldog az a Danika!

Ez az egész pedig egy kertnek a rácsos kerítésén kívül történt és se Danika, se Janika nem vette észre, hogy hallja őket valaki. A kerítésen belől abban a szép nagy kertben éppen arra sétált Lórika és akaratlanul meghallotta a két fiu beszédét.

— És Janika, a mint felsóhajtott, hogy az a Danika milyen boldog, egyszerre csak azt hallja, hogy a kertből megszólítja valaki:

— Hát nagyon szeretnél te is olyan csemegét?

— Hogyne! Mikor az olyan jó!

— No hát jőjj végig itt a kerítés mentén, eljutsz egy kis ajtóhoz, azt én majd kinyitom és bejöhetsz.

Janika nem hívatta magát sokáig, kivált mikor úgy is annyiszor nézett sóvárogva abba a szép uri kertbe. Lórikát is ismerte látásból. Most hívják a kertbe. Hogy ne menne?

Mihamar eljutott az ajtócskához, melyet Lórika kinyitott. Janika még soha sem látott ilyen szép kertet. Szébbnél szebb virágok illatoztak ott s köztük járt Lórika egy kis öntöző kannával. De akár-

— IGAZÁN NEM ADSZ?

milyen
most n
a kinek
a virág
S

Letette

gyünk
találur

D

volt, h

minde

kertbe

ták, h

torko

nem te

mi

Arra

szor t

hogy

ahol

csak

tehet

gye l

Ez

rikár

miko

elvez

tulsó

tele

már

Ilyen

sem

dics

möl

kört

min

lyik

milyen szép volt is a virág, Janikát ez most nem érdekelte valami nagyon; mert a kinek jó almára fáj a foga, nem éri be a virág illatával.

Szerencsére Lórika ki is találta ezt. Letette az öntöző kannát és így szólt:

— Itt nincs neked való, de elmegyünk amoda a gyümölcsösbe, ott majd találunk valamit, amit szeretsz.

Dórika olyan kedves, okos leányka volt, hogy szülei szabadon engedték járni

mindenfelé a kertben; tudták, hogy nem torkoskodik, nem teszen semmi rosszat. Arra meg sokszor tanították, hogy tegyen jót ahol lehet s ha csak kicsiben teheti, hát tegye kicsiben.

Ez jutott Lórikának eszébe, mikor Janikát elvezette a kert tulsó végibe, a hol a gyümölcsfák álltak tele a legpompásabb gyümölcsökkel. Ez már aztán Janikának való világ volt. Ilyenről álmodozott ő és most szinte hinni sem akarta, hogy bele jutott ebbe a paradicsomkertbe.

— No, van itt mindenféle jó gyümölcs, választhatsz, szólt Lorika. Ez itt körte, nagyon jó... ez meg alma... mind érett, holnap fogjuk leszedni. Melyikből kell?

Janika ép úgy szerette a körtét, mint az almát, de mivel az imént Janika almával hetvenkedett, hát erre fájt különösen a foga. Szerényen mondá:

— Egy almát szeretnék, ha szabad volna.

— Akár kettőt is. Várj csak, én jobban ismerem melyik a jobb fajta, majd én szakítok neked.

Szakított is, nem egyet, hanem mindjárt kettőt és oda adta Janikának.

— Harapj bele, majd meglátod, milyen jó.

Janika bele is harapott. De a másodikat zsebre dugta s így szólt:

— Ha szabad volna... ezt haza vinném a kis hugomnak, ő is nagyon szereti.

— Kis hugod van? Oh,

akkor neki is kell. Megállj csak, mindjárt szedek.

És nem egyet, nem is kettőt, hanem egész csomót tépett le, a mennyi csak belefért a Janika zsebeibe.

— Így ni! Most menj haza. De azt kikötöm, hogy másnak senkinek ne adj, csak hugodnak. Amit adtam, az a tied és a hugodé.

Janika nagy köszönettel távozott és most már az ő arcza is épen úgy mosoly-

VIRÁGAIT ÖNTÖZGETTE. (Lásd a 238. lapon.)

gott, mint az előbb a Danikáé. S a mint kijött a kertből, épen találkozott Danikával, ki a híres almájának még a csutkáját rágta. Janika pedig javában harapdálta a maga jó almáját. Danika meglepetve nézett rá.

— Nini, hát neked is van? Hol kaptad? És a zsebeid is tele vannak... Hiszen neked több van, mint nekem... adj egyet!

— Szívesen adnék, de nem szabad, ez mind a hugocskámé és az enyém. De itt ebben a kertben van egy kedves, jó kisasszony, az bizonyosan ad neked is. Tőle kaptam, pedig nem is kértem.

Ezzel Janika odább ment. Danika benézett a kertbe, és ott látta Lórikát, ki újra a virágait öntözgette. (Lásd a képet a 237. lapon.)

— Oh, ezt én ismerem is, ez a gazdag Lórika kisasszony. Nekem bizonyosan ad még többet, mint Janikának, csak megszólítsam.

Meg is szólította, kérdezve, igaz-e, hogy ő adott annyi szép almát Janikának?

— Persze hogy igaz. Nagyon szereti, hát adtam neki.

— Én is nagyon szeretem... ugye, nekem is adsz?

— Nem én, felelé Lórika igen kurtán. Danika nagyot nézett.

— És miért nem...? Hiszen szépen kérem...

— Janika is szépen kért téged, hogy adj neki egy kis kóstolót, de nem adtál, sajnáltad tőle azt a kis falatot is. A ki nem ad, mikor van neki, nem érdemli, hogy kapjon, mikor kér.

Ezzel Lórika odább ment és eltűnt a bokrok közt. Danika pedig hosszú orral ballagott haza s elgondolkozott rajta, hogy irigy fősvénységét mily hamar meg kellett bánnia.

— Ugy látszik, nem jól tettem s Lórikának igaza volt. Mert a tanító ur minap azt mondta, hogy ki milyen mértékkel mér, olyan mértékkel mérnek neki is. Rajta leszek, hogy nekem ezután jó mértékkel mérhessenek.

A MI BETEGÜNK.

(Képpel a czimlapon.)

DERÜLT őszi napnak meleg délutánján,
Kérges vén bükkfának aranyos zöld árnyán
Pihen a mi drága, kedves betegünk.
Vagy nem is beteg már: immár gyógyul, épül,
Vidám fény sugárzik felénk kék szemébül,
Biztatón tekint ránk: reménnyel leggyünk!

Szenvedésit nézni ó mi bánatos volt!...

Amikor föléje az ős orvos hajolt,

Csak intett kezével s nézett komoran.

Figyelt, hallgatózott — vizsgálta vondsit,

Megszámlálta szive lázas dobbanásit...

»Nem bírja ki, hogyha jő még egy roham.«

Isten! Hála neked! A roham kerülte,

Elszállt a sötét árny amely arczát ülte,

Egy mélyet sóhajtott — s tekintett körül.

Ránk ismert és aztán fejével bölintott,

Egyenkint nevünkénél rebege szólított,

Kérdést téve rólunk, hü övéirül.

Naponkint vidámul. Csak ugy néha-néha

A párnára vissza hanyatlik alélva,

S szorongó szivünkben új aggás sajog.

Csókot homlokára!... Ó áldott, ó áldott!...

»Ime hoztam, nézzed, egy csonó virágot...«

Nyájasan felém néz s újra mosolyog!

LEVÉL FORGÓ BÁCSIHOZ.

— Egy kis fecske história. —

K. Megyer 1888, aug. 23.

N Igen tisztelt kedves Forgó bácsi!
 EMRÉG a mi kedves »Kis Lap«-unk egyik számában az állatok beszédéről volt szó; többek között a fecskékről is. Én is tudok egy olyan történetkét.

Nálunk a nyitott folyosón évek óta mindig van fecske fészek. Harmad éve azonban, hogy a munkások a falat festették, lerombolták a kis fészket; de nagy örömünkre a mi kis madaraink midőn vissza térték, ismét fölépítették.

Ez idén is négy fióka kandikált ki a fészekből. Az öregek fáradhatatlanul hordták nekik a rovarokat s ezeket szerint a sikongó, szélesre nyitott sárga csőrökbe dugdosták.

Egy reggelen csak azon vettük észre magunkat, hogy üres a fészek... a kicsinyek kirepültek. Ott ültek a közeli nagy platánon s félénken röpdöstek ágról-ágra, így tanulván meg a repülésnek nehéz bár, de főséges mesterségét.

Este felé arra sétálgatva, látom, hogy a fészek alatt levő deszkán ül három kis fióka; de hol a negyedik? Ki tudja, mi lett belőle!

Később, a mint vacsorálunk, észre veszem, hogy az egyik madárka kiesik a fészekből. Nyilván álmában is szállni akart s így pottyant ki. Mindnyájan mozdulatlanul néztünk egymásra, míg édes mamám fölkel és fölvette szegénykét. Örömünkre a fiókának semmi baja sem esett. Mamánk óvatosan oda tette fel a többihez.

Azt beszélük a fecskéről, hogy ha emberi kéz nyúl fészkéhez, többé bele nem megy. A kicsinyek valószínűleg elbeszéltek az öregeknek az este történetét, mert ezek valóban nem tértek többé vissza ahhoz a fészekhez, hanem a deszkára a régi mellé újat építettek.

Az óta az újbán is három kis fióka csicsereg, és szülőik alig győzik éhes bögyüket tele tömködni. Azt hiszem, a jövő héten ezek is kirepülnek: de már nem soká élvezhetik szép hazánkat, mert közelednek a hűvösebb napok, melyek kényszerítik a kis vándorokat hosszú, fáradságos útra, hogy melegebb országba találjanak menedéket.

Forgó bácsit szívből üdvözölve maradjon hű olvasója

Fascho-Moys Marianne.

LAPDA-JÁTFÉK.

(Képpel a 229. lapon.)

JÁTSZUNK lapdát, Marika!
 — No, nem bánom, Barika!
 »Haj, de nincsen ám lapdám...«
 — Jó lesz az én almácskám.
 »Add kapóra, üssem el!
 — Csak ne ütöd élivel!
 »Nem baj, ha szétmállik is...«
 — Igaz, megesszük így is!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXV. kötet 13-ik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

Álom
 Léra
 Orom
 Mama.

Helyesen fejtették meg: Márkus Irma és Olga, Szily Erzsébet, Kirchmayer Emil, Berger István, Ungár Erzsébet és Bella, Weisz Ella és Imre, Földessy Ilonka, br. Lekow Ida és Hedvig, Dománny Emma, Mariska és Jani, Bartányi Anna és Ilona, Krausz Imre, John Gyula, Friedfeld Amália, Weisz Béla és Kornél, Fleischmann Irén, Blau Jolán és Jetta, Bertrand Miczi, Jelenik Adél, Posztóczky Margit, Kelemen Blanka, Horváth Gizi, Margalit Tilda és Jenő, Csigó Aranka és Elza, Petrovics Irén és Zaida, Seligmann Aranka, Blum Irma Sarolta és Paula, Etlényi István és János, Geiger Teréz és Lóri, Deutsch Margit, Háy Kornél, b. Fekete Aladár, Kamermayer Aladár, Kovács Margit, Lászlófalvi E. Margit és Árpád, Goldberger Leo, Rechnitz Henrik, Oesterreicher Magda és Miczi,

Szentes Ödön, Kiss Erzsike, Szabó Aranka, Tauszig Ernő és Aladár, Politzer Adél és Lili, Czukkermann Béla, Freund Regina, Szöllősy János és Gábor, Hertzka Ágnes és Róbert, Hajdu Erzsike, Pfeiffer Gyula, Weisz Miksa, Berczeli Harry, Beck Irén és Nándor, (neveteket tisztán és rendesen írjátok ki, mert különben jövőre nem közölhetem. F. b.) Csigó Aranka és Elza, Greiner Elek és Miklós, Lasz gallner Elza és Nóra, Altstädter György és Melanie, Halm Olga, Gyémánt Berta, gr. Nyáry Károly.

BETÜREJTVÉNY.

A következő betük úgy helyezendők el, hogy az egyik középsor felülről lefelé, a másik középsor balról jobbra olvasva: ugyanazon híres magyar költő nevét adják.

o z ó a
ny á r s h
k o r o g y m a
h a n j r e s ó n y
a r a r á z ó
a r e a s
a e a
a

1. Magánhangzó. — 2. Ásvány. — 3. A gazdaságban nyári munkás. — 4. Diszesítő iparos. — 5. Híres magyar költő. — 6. Dunaparti magyar város. — 7. Szorgalmas állatocská. — 8. Szeszies ital. — 9. Mássalhangzó.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Csillag Sarolta. E napokban kerülve haza, csak most válaszolhatok kérdésemre. Bizony elvesztetted a fogadást. A szóban levő bácsi születési éve 1836. Már most számítsd ki az életkorát. — Forly Dezső. A főváros VI. kerületében a szt. Teréziáról nevezett kath. templom még a m. század vége felé épült. Most gyökeres újításon megy át s aki azelőtt is látta, örömmel fogja szemlélni új díszét. — Engel Seraphine. Nincs gondosan leírva s az egyes számsorok rejtett szótagja nincs közölve. Ujabb gondos átdolgozásban küldjed be még egyszer. — Ujváry Aladár. Mind a kettő régen megjelent. A 3-dik meg nagyon is könnyű. Jó szerkesztését azonban dicsérhetem. Reményem, hogy időközben fölépültél. Örvendeztess meg ennek hírével. — Háý Oszkár. Már micsoda beszéd az Kornéltól, hogy »Kis Lap« még nem neked való! ? Aki, bár csak hat éves létére, olyan értelmes és csinos levelet ír mint te: nem csak alkalmas, de érde-

mes is a »K. L.« olvasására. — Dr. Cs. K. Mély megilletődéssel vettem régi hiveim testvérkéjének, az alig 3 éves Csukássy Tibor halálának hírére s teljes részvétemmel osztozunk, kis olvasóim és én, a vesztes szülők s testvérek nagyfájdalmában. — Kelemen Blanca. Az egyik megjelent. — Okolicsányi Olga. Magam is hosszabbban lévén távol hazulról, potoló levelkéd csak mostanában került szemem elé. Sajnálom tudnodra adni, hogy, alkalmi lévén a közleményed, minden érdekes részlete mellett sem adhatom már ki most, annyi idő után. De meg vagyok győződve, hogy úgy római, mint uti emlékeid közt fogsz találni olyat, melynek leírásával nem járunk annyira az események után, mint járnánk a jelen valóval. Kérlek is, várom is. — Igalról jött egy névtelen megfajtás a »K. L.« XXXV köt. 13. sz. kockarejtvényére. Ki küldte? — Bertrand Miczi. Te egész levelet írsz, Adél csak a nevét jegyzi alája. A borítékot bontás után elhanyagolom, tehát nem hasonlíthatom össze kettőtök kéziratát. Még is annyi látszik, hogy a tied simább. — Ungár testvérek. Ha nektek jár a »K. L.«, érthetetlen előttem kérdétek. Minden számon olvashatók a járatási föltételek s ezen fölül az évnegyedek lefolyásával hosszabb föl-szólításbns vannak azok fölemlítve. Figyelme-szebben illik átolvasni a »K. L.«-ot. — Szokoly Elemér. Ernyedetlen szorgalmad megjutalmazására jó nagymamád választásodra biz két díszes könyvet, hogy megajándékozzon veled, s te tőlem kérsz tanácsot, mit válassz. Mert legjobban ismerem, ajánlhatom a két következőt. Ezek »Az én kis világom« s »Forgó bácsi képeskönyve.« Egy-egy-nek ára 2 frt 40 kr. s kaphatók Singer és Wolf-nernél (Andrássy-ut 10. sz.) — Spitzer Gyuri. A csigarejtvényedet nagyobb alakban rajzold s úgy küldjed be újra. — Székely Vilma. Ird meg, kinek nyomán magyarítottad azt a francia elbeszélést, melyet nekem beküldtél. A szerző nevét tudni mindig fontosabb mint a fordítóét. Az átültetéssel különben meg vagyok elégedve, s ha tudom az írója nevét, örömet közlöm. — Lászlófalvy testvérek. Ha be vannak sorozva, a sorukat várják. — Posztóczky Margit. A »K. L.« szerkesztője nem Forgó N. úr, hanem Forgó bácsi. — Gr. Nyáry Károly. A magyar jelisével ellátott leveleket még szívesebben veszem.

BÜNTETÉS.

Ugy látszik, mihelyt lazára eresztem kissé a gyeplüszárat, ismét megszaporodik a sok gondatlan, piszkos levél. Kijelentem, hogy a ki tisztátalan írásu, poczás, rojtos szelű levelet küld be, arra nem leszek tekintettel.

Ujabbán vétettek a levélírás sarkalatos szabályai ellen: V. D., K. A., A. I., és G. A.